

Ud over kræftindsatsen er der på sundhedsområdet indgået en række andre gode aftaler. Gamle mammografiforslag bliver nu udmøntet. Der er åbnet op for at forbedre plejen og øge valgfriheden for uheldbreddelig syge til hospice. Der sker en forbedring af akutberedskabet og en forbedring af genoptræningsindsatsen, og så bevilges der en stor pose penge til psykiatrien. Samtidig bliver første skridt til en liberalisering af apotekervæsenet nu også taget. Alle aftalerne på sundhedsområdet er gode og solide aftaler.

Af andre aftaler vil jeg nævne udmøntningen af satspuljen og rammeaftalen om førtidspension. Vi synes, at der foreløbig er sat fornuftige rammer for den videre udmøntning for fremtidens førtidspensionister.

Når det er sagt, er der ikke meget mere positivt at sige hverken om finansloven i sig selv eller om dens indflydelse på den danske økonomi. Også i år har regeringen valgt at styrke statens økonomi gennem engangsindtægter. Rockwoolfonden har i en ny undersøgelse beregnet, at den siddende regering siden 1993 har hentet 121,5 mia. kr. på den konto. Knap halvdelen er kommet ind via kreativ brug af fremrykning af skatte- og afgiftbetalinger. Alene til næste år henter regeringen 13 mia. fra kortere kredittider samt 3 mia. kr. fra omlægning af statens aktiver.

Men alting har en ende. Kilden er ved at tørre ud, for regeringen har i jagten efter skjulte værdier været nødsaget til at forsøge sig med også at tømme Københavns Havns formue. Det Konservative Folkeparti lægger stor vægt på, at engangsforbedringer øremærkes til gældsafvikling. Andet vil være at sælge ud af arvesølvet. Jeg håber, at finansministeren kan erklære sig enig.

Med hensyn til den samlede økonomi så køler den i øjeblikket langsomt af. Men faren for overophedning er fortsat til stede. Problemerne lige nu er til at få øje på. Finanspolitikken er for slap. Den offentlige gæld vokser. Presset på arbejdsmarkedet er fortsat højt. Inflationen er for høj, og lønstigningerne har været for høje.

For blot få uger siden gik regeringen efter en neutral finanspolitik. Resultatet er blevet noget andet. Nu forsøger man i stedet at hænge hatten på pinsepakkens afdæmpende virkninger. Sandheden er, at de finanspolitiske målsætninger år for år er skredet. Regeringen har helt åbenbart vanskeligheder med at tøjle de offentlige udgifter. Samtlige år siden 1993 har regeringen ført en for slap finanspolitik.

Med den slappe finanspolitik bliver væksten i for høj grad skubbet fra den private til den offentlige sektor. Det går ud over eksporten, og det er et problem. Det siger Det Konservative Folkeparti, og det er økonomiministeren enig i jf. Økonomisk Oversigt.

For 2 år siden havde regeringen en målsætning om, at den private sektor skulle vokse dobbelt så hurtigt som den offentlige sektor. Den strategi ligger i dag i ruiner. De næste 2 år ventes beskæftigelsen at stige med 15.000 i den offentlige sektor og kun 5.000 i den private. Det vil sige, at kun hver fjerde nye ansættelse sker i den private sektor.

I en tid med mangel på kvalificeret arbejdskraft og højt lønpres er det horribelt, at private virksomheder skal ligge i konkurrence med det offentlige om arbejdskraften.

Flere sektorer mangler fortsat arbejdskraft. Så sent som i august skønnede regeringen, at arbejdsstyrken i år ville stige med 16.000 personer i forhold til sidste år. Rent faktisk er arbejdsstyrken faldet med 3.000, og nu skønner regeringen, at arbejdsstyrken om 2 år bliver 55.000 personer mindre, end man skønnede sidste år. Jeg spørger bare: Hvad er der dog sket?

Får regeringen koldsved ved tanken om yderligere reformer på arbejdsmarkedet, hvor vi ellers tog et positivt og godt skridt sidste år i forbindelse med arbejdsmarkedsreform og efterlønsreform? Der er fortsat meget at tage fat på.

Arbejdsmarkedet skal gøres endnu mere rummeligt, fordi arbejdsudbudet skal øges af hensyn til de demografiske udfordringer. For at sikre arbejdskraftens rette kvalifikationer er uddannelsespolitikken også derfor et element, som vi i Det Konservative Folkeparti lægger megen vægt på. Vi frygter, at regeringens nye voksen- og efteruddannelsesskat er et skridt i den gale retning.

Nye afgiftsforhøjelser skaber også et andet problem, som nu for alvor er blevet synligt. Den høje inflation truer konkurrenceevnen og beskæftigelsen. Afgiftsforhøjelserne for januar i år har øget inflationen med omkring 0,4 procentpoint. Det betyder, at Danmark i en periode måske allerede fra i år ikke længere kan opfylde ØMU's konvergenskriterium for inflation.

De danske lønstigninger ligger atter længder foran vore konkurrenters. Det skader konkurrenceevnen, eksporten og dermed vores velfærd. Dansk erhvervsliv har siden 1993 mistet markedsandele på mere end 10 pct. Det samme